

Kỷ Niệm Jordan

Truyện Ngắn Ngọc Hạnh

Mùa Thu xứ Jordan quá đẹp. Nắng vàng rực rỡ phủ lên cây cỏ, núi đồi. Khí hậu mát mẻ trong lành, vùng này núi non trùng điệp, cái nọ nối tiếp cái kia. Núi không cây trơ trọi nhưng đá đủ màu sắc như cái bánh thạch khổng lồ do người thợ khéo tay pha màu. Các núi có vân đá màu vàng cam, hồng đậm, tím nhạt, màu sữa...tầng lớp chồng chất lên nhau, từ xa tưởng như màu hồng hay màu cam, càng đến gần càng ngạc nhiên thích thú vì sự pha màu kỳ diệu.thiên nhiên.

Hào cùng các bạn từ Hoa kỳ đi viếng Petra, thắng cảnh Jordan được công nhận là một trong 7 kỳ quan thế giới. Chiếc tàu hơn 2000 du khách nhưng chỉ nhóm Hào đã tới 15 người Việt Nam. Hành khách phần lớn từ tuổi 50 trở lên. Người trẻ việc sờ, việc nhà chẳng mấy ai có thì giờ tham dự cuộc hành trình dài 21 ngày để viếng thăm nhiều nước ở Trung Đông.

Hôm qua tàu ghé Oman, nhóm của Hào theo xe buýt của du thuyền viếng thăm thành phố.city tour). Vừa ra khỏi cầu tàu Hào không may bị đau chân thỉnh thoảng phải trở về du thuyền. Các bạn khuyến khích, dìu Hào lên xe. Nàng nghĩ thăm chẳng lẽ tốn bao nhiêu thì giờ bó gối trên phi cơ và tiền vé tàu mà lại ngồi trên boong tàu ngắm trời xanh biển rộng thì thật uổng phí nên Hào ráng chậm chậm theo các bạn. Cô bạn và Hào định đến chỗ trống gần cuối xe bỗng nghe tiếng Việt Nam, nhẹ nhàng ấm áp:

- Mời bà vào chỗ này! Một ông khách người Việt nhường ghế ngay hàng đầu, cạnh cửa sổ cho Hào.
- Xin cảm ơn ông.

Cảm ơn xong, không khách sáo, Hào vào chỗ ngồi. Xe lăn bánh. Nhờ ngồi cạnh cửa sổ, Hào thu được một số hình vào máy ảnh nhỏ nhỏ của mình. Xe đi qua đường tráng nhựa hướng về thị xã, bỏ các hàng cây chà là thân hình suông đuột thẳng đứng trồng ở vệ đường lại phía sau. Phố phường, tiệm buôn san sát nằm hai bên đường đi vào thị trấn. Đến thị xã xe ngừng lại thả khách xuống và hẹn 45 phút trở lại đón. Thay vì theo bạn đi xa một chút Hào ngồi chờ ở băng ghế dưới bóng cây trước tiệm buôn, xem thiên hạ đi lại và chụp các hình ảnh đẹp trong khu thương xá..

Còn đang ngắm nhìn cảnh trí chung quanh bỗng Hào có cảm giác như ai ở phía sau mình. Quay đầu lại thấy ông nhường chỗ khi nãy. Ông hỏi Hào

- Chân bà còn đau không ?
- Thưa ông cũng còn đau chút chút ạ.
- Bà có muốn tôi chụp ảnh giúp bà và cái tượng kia chẳng?

Ông chỉ cái tượng bằng đồng to hơn người thật đứng trên bệ đá mà ông đã thấy Hào ngắm định chụp hình.

- Cảm ơn ông , tôi chỉ muốn chụp bức tượng thôi ạ.
- Ông không theo nhóm du khách? Tôi hỏi
- Ai mua sắm thì theo Mahomed (tour guide) còn không thì xe cũng sẽ chạy vòng qua khu phố này.Vả lại tôi thấy bà không đi theo họ. Bà có cần chi không?
- Thưa không, Cảm ơn ông . Bạn tôi sẽ trở lại trong giây lát.

Lúc ấy Linh, cô bạn cùng phòng, đang cười cười đi về hướng chúng tôi. Linh tinh nghịch hỏi han như điều tra lý lịch ông khách. Ông cho biết tên là Vũ, cựu sĩ quan không quân, cư ngụ Toronto, Canada từ 1975. Góa vợ, con gái duy nhất mới có gia đình. Vũ từng có nhà Florida để trốn lạnh hàng năm. Những tháng không người ở cũng phải thuê người bảo trì gìn giữ nên Vũ đã bán vào mùa Xuân vừa qua. Ông định mùa lạnh du lịch các nước có khí hậu ấm áp, và mùa xuân, mùa hè trở về nhà. Theo ông Toronto mùa Xuân rất đẹp, hoa tulip và các loại hoa trong công viên nở rực rỡ. Họ làm Lễ Hội hoa Tulip rất tưng bừng, nhộn nhịp. Vũ nghỉ hưu sau bao nhiêu năm làm việc trong công ty ngoại quốc . Ông thích du lịch từ lúc còn thanh niên nên khi nhập ngũ, Vũ chọn không quân để được tung mây lướt gió như đàn chim bay lượn trên trời cao. Vũ cho biết sống một mình một nhà cũng tốn kém gần bằng du ngoạn trên du thuyền: ăn uống giặt giũ, mướn người lau chùi nhà nên khi con gái có gia đình, Vũ du lịch gần 6 tháng trong 1 năm .

Đang trò chuyện thì đến giờ tập trung ra điểm hẹn.

Tôi hôm ấy sau khi xem trình diễn văn nghệ xong, ra khỏi cửa rạp hát Hào đã thấy ông Vũ đứng đó tự bao giờ. Ông rời rạp hát trước khi chương trình chấm dứt. Hào chào ông rồi đi nhưng Linh đứng lại trò chuyện. Về phòng cô thì thầm, “ông Vũ thích chị nên cố ý ra trước để đón chị!”

Linh góa chồng từ khi có mang con trai, nay con tốt nghiệp Đại học đi làm được mấy năm. Linh trẻ nhất trong nhóm Việt nam. Cô năng động, tìm tòi chỗ nọ chỗ kia, trò chuyện với du khách, dự các buổi sinh hoạt, ít khi ngồi yên một chỗ. Linh còn đi làm và nhỏ hơn Hào cả gần chục tuổi. Hào cũng là quả phụ, chồng mất đã lâu. Hào đã nghỉ hưu và sống với vợ chồng con gái. Tuy tuổi tác chênh lệch, sở thích khác nhau nhưng hai chị em thường đi du lịch chung với nhau.

Hôm nay cả tàu đi Petra viếng thành phố cổ...Đoàn xe buýt hơn 20 chiếc, mỗi chiếc khoảng 50 người không kể tài xế và hướng dẫn du lịch. Sau khi viếng di tích lịch sử nổi tiếng thế giới, chiêm ngưỡng các đền thờ bằng đá khắc sâu trong núi, các hốc đá thổ dân cư ngụ thuở xưa mọi người về khách sạn thật to và đẹp dùng cơm trưa với thực ăn địa phương. Thức ăn nhiều lắm, lạ và ngon nhưng bánh có loại quá ngọt và thức ăn hơi cay .

Cả vùng Petra toàn núi và cát. Tuy thế dân nơi đây xây nhà 2, 3 tầng lầu mái đỏ xinh xắn. Khách sạn chúng tôi đến rộng rãi, phòng ăn chứa được cả ngàn thực khách, tráng lệ, hoạt cảnh vui mắt. Sân trước khách sạn có hồ nước, cá lội nhởn nhơ. Hoa hồng, hoa giấy, hoa thược tươi tốt, khỏe mạnh.. Hào nghĩ họ phải bỏ nhiều thời giờ chăm sóc bón phân mới trồng được các loài hoa tươi đẹp như thế.. Phía sau nhà hàng là dãy núi đá thấp nhiều hình thù màu sắc rất lạ và hiếm. Sau khi dùng cơm trưa mọi người leo núi, chụp các thắng cảnh thiên nhiên. Đường ra núi có bậc thang và lối đi cầu kỳ nhân tạo. Hào xin các bạn tự nhiên viếng cảnh, nàng chờ ở khách sạn. Linh ngần ngại vì không muốn bỏ Hào một mình. Linh còn đang phân vân thì Vũ xuất hiện nhận lãnh phần trông nom Hào ..

Từ đó hầu như ngày nào hoặc Linh hay Hào đều gặp Vũ trên tàu, dù cả tuần trước đó, 2 người chẳng bao giờ gặp nhau. Tàu có 13 tầng ½, không dễ gì gặp nếu không cố ý . Vũ nói chuyện vui, dí dỏm, Linh cười dòn tan. Vũ cho 2 chị em xem chương trình du lịch của mình. Vài tuần nữa khi tàu cập bến mọi người chia tay về tổ ấm thì Vũ sẽ thuê khách sạn ở lại 1 tuần thăm viếng cảnh đẹp địa phương xong xuống tàu tiếp tục cuộc hành trình khác, thêm khoảng 30 ngày.

Các bạn và Hào viếng thêm mấy quốc gia trước khi trở về Hoa Kỳ. Vũ đi một mình nên hay tạt vào nhóm bạn Hào chuyện trò. Thường buổi sáng sớm Linh và Hào hay lên lầu 11 đi bộ cho khỏe người và hưởng gió mát bình minh. Linh đi đều đặn khoảng 30 đến 45 phút. Hào đi vài vòng xong tựa thành tàu ngắm nhìn chim biển, trời, nước, hay chờ xem mây ửng hồng khi mặt trời mọc với các du khách khác. Vũ cũng đi bộ và tập thể dục ở phòng tập (gym) của du thuyền mỗi sáng trừ hôm nào lên bờ đi tua sớm. Trông anh khỏe mạnh tuy tóc đã hoa râm...

Ngày vui qua mau . Chỉ còn vài hôm nữa mọi người lại tản mác khắp nơi bay trở về quê cũ. Một buổi sáng sau khi đi bộ được vài vòng, Vũ xin được nói chuyện riêng với Hào. Vũ nhẹ nhàng hỏi:

- Chào bà, tôi có thể thăm hay viết thư cho bà khi bà về Hoa kỳ được chứ.
- Để làm gì? Hào hỏi
- Tôi mến và nhớ Bà.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc gặp bà lần đầu.
- Thế anh có nhớ cô Linh không?
- Có nhưng khác với bà . Bà hiểu mà!
- Thế Anh có biết tôi nhiều tuổi hơn anh và sức khỏe không tốt chẳng?
- Biết nhưng việc đó không hề chi...Tôi rất vui được biết bà.....

Đại khái anh xin lỗi đường đột, nhưng nếu không cho Hào biết tâm tư của anh hôm nay thì không còn cơ hội. Anh mời Hào và Linh đến thăm Toronto vào mùa Xuân hay mùa Hè. Anh sẽ gửi vé máy bay cho 2 người. Vũ

cho biết Toronto có thắng cảnh, có chợ Tàu, nhiều tiệm ăn Á Châu ngon. Linh và Hào sẽ thích. Theo anh thời gian qua rất nhanh như thoi đưa nước chảy, nhất ở tuổi Vũ, Hào thật quý báu vô cùng, xin đừng hoang phí vì “nó đi đi mất, có chờ đợi ai?” Con trưởng thành sống chung sẽ làm chúng mất tự do không nhiều thì ít. Thường người phôi ngẫu nào cũng cầu mong cho người mình thương yêu được mãi mãi hạnh phúc. Tám năm góa bụa, Vũ chưa rung động và tỏ tình với ai cho đến khi gặp Hào. Vũ cho đó là “**duyên**”, không giữ lấy sẽ như chim trên trời cao, bay đi mất biệt giống như những thành phố Vũ và Hào vừa thăm viếng vậy. Rồi điếm tập trung là đi luôn không quay trở lại. Xuân đến rồi đi, định luật tạo hóa muôn đời vẫn thế, có phép màu nào giữ mãi được mùa Xuân... Vũ có khả năng cho hai người sống thoải mái quãng đời còn lại... Tính quân nhân như còn vương vấn, tiếng Vũ êm ái nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng, về dự tính

tương lai của 2 người .. Hào cảm động và nghĩ thầm có nên tiếp tục sống đơn côi, phiền rộn con cháu lúc cuối đời hay nên liên lạc với Vũ cho ấm áp tuổi già?...

.....
Con nghĩ thế nào nếu Hào có tình ý riêng tư lãng mạn? Xưa nay với Hào các con là nhất chẳng lẽ già còn mộng mơ như những người trẻ tuổi. Vả lại những chàng phi công từ xưa đã nổi tiếng hào hoa bay bướm, khéo ăn nói. Phân vân giao động, Hào nhìn trời xanh bao la, và biển rộng mênh mông có muôn ngàn làn sóng bạc nhấp nhô chạy dài đến tận chân trời. Bâng khuâng Hào chợt nhớ đến 2 câu thơ Nguyễn Du trong truyện Kiều:

*Người đâu gặp gỡ làm chi.....
Trăm năm biết có duyên gì hay không ?*

...

Ngoc Hạnh
VIRGINIA 14/11/11